

Nr 62.

Av herrar **Boberg** och **Svensson, Martin**, om höjning av tullen
å päron och äpplen.

Kravet på en förhöjd frukttull under de månader av året, då den svenska frukten är tillgänglig i marknaden, står alltjämt kvar. Frågan har, som bekant, varit uppe i riksdagen flera gånger och kommer säkerligen tillbaka, tills riksdagen äntligen behjärtar fruktodlarnas trängande behov av det stöd för deras näring, som ligger i en något förhöjd tullsats gentemot den utländska konkurrensen.

Varje närmare eftertanke säger oss ju också, att det måste vara lättare att frambringa frukt i mera sydligt liggande länder, än det är i Sverige, där klimatet är kargt på grund av solens längre frånvaro. Många säga då: »Låt oss under sådana förhållanden avstå från en fruktodling, som icke vill bära sig, och i stället köpa vårt behov av frukt utifrån.» Ja, så kan man resonera om många andra näringsgrenar, som på grund av våra klimatiska förhållanden icke kunna drivas här i landet med samma fördelaktiga resultat som i av naturen mer gynnade länder. I detta tänkesätt ligger dock en fara. Skulle vi handla därefter, så kunna vi snart komma i de största svårigheter både beträffande vårt inhemska arbete och vår folkförsörjning. Förr fanns emigrationens möjlighet i vidsträcktare grad än nu, då landet icke förmådde giva arbete och inkomst åt sin folk-mängd. Denna utväg är nu begränsad. Nu måste vi se till att inom Sveriges gränser hålla vårt näringsliv uppe och bereda vårt folk utkomst-möjlighet, så att den levnadsstandard, till vilken vi kommit, om möjligt hålles uppe.

För att detta må kunna ske, måste vi som andra större folk skydda oss själva från att bli överflyglade alltför mycket av utländska produkter och varor, som trycka ned priserna för våra egna företagare ända därhän, att deras näring icke alls bär sig. Även om en lämplig skyddstull, som visat sig vara nödvändig, skulle höja den vara, som tullen avser, några ören per dag eller vecka för köparna, så är detta dock billigt, om Sveriges företagare därigenom beredas möjlighet att existera och utveckla sin näring och svenskt arbete kan hållas uppe. Ty vad hjälper oss i längden att utifrån kunna köpa det ena och det andra, något billigare, om samtidigt svenskt arbete och näringsliv försvagas och förtynar? Icke kunna vi i längden hålla oss uppe med växande anslag till de växande arbetslösa. Om det som vi behöva köpa måste köpas något dyrare här och där, så är detta en utgift för oss. Men om Sveriges näringsliv och arbete därigenom kan hållas uppe, så att våra inkomster icke sina, så är det i alla fall en vinning för oss, i stort sett.

Nu då det gäller fruktodling, så har ju staten på flerahanda sätt uppmuntrat därtill. Årligen beviljas alltfört i detta syfte till skolor och an-

stalter avsevärda belopp. Men om det nu skulle visa sig, att till följd av den utländska konkurrensen det blir allt svårare att uppehålla denna inhemska fruktodling, så äro ju de unga, som hängiva sig däråt, uppmuntrade till något, som de icke ha någon vidare glädje av. Invändningen, att det kan vara så på andra banor också, kan ju besvaras med, att här gäller det dock något *praktiskt*, som direkt hör näringslivet till.

Det tager, som bekant, flera år, innan planterade träd bära frukt. Och det är vanligen blott vart tredje år, som blir ett bättre fruktår här i landet. Träden kräva årligen ans och vård. Många angripas av sjukdom, vissna och dö just i den tid, då de på allvar skulle börja att bära frukt. Rådet: »Hugg ner träden och begagna jorden till annan växt, som bättre bär sig, då det går så dåligt med fruktodling», är ett råd, som är bra mycket lättare att giva än att efterfölja.

Visst ser icke vår svenska frukt så fin ut som den ofta tjockskaliga, till synes glänsande utländska frukten. Men värdet av vår inhemska frukt torde dock i många fall överträffa den utländska, även om denna i allmänhet är bättre packad.

Om behovet av en förhöjd frukttull yttrade 1923 års bevillningsutskott bland annat:

»De äpplen och päron som odlas i Sverige utgöras till väsentlig del av sådana sorter, vilka icke tåla lagring under längre tid. För att icke gå förlorad måste denna frukt, som vid utveckling under normala väderleksförhållanden torde vara i smak i allmänhet överlägsen och i utseende ofta jämnod med den importerade, konsumeras under höstmånaderna. Tillgången på svenska päron och äpplen av god beskaffenhet torde under nämnda tid på året i allmänhet vara tillräckligt stor för att täcka åtminstone större delen av det inhemska behovet. Under samma tid införes emellertid såsom de statistiska siffrorna visa stora kvantiteter utländska päron och äpplen. Marknaden blir härigenom överfylld, och för våra fruktodlare, vilka till stor del bestå av småbrukare och lägenhetsägare, uppstå betydande svårigheter att vinna avsättning för den av dem odlade frukten. I vissa trakter av landet händer det sålunda, såsom allmänt är känt, att det icke lönar sig för fruktodlarna att ens taga vara på frukten, och ofta använda de den, för att den icke skall förfaras, till kreatursfoder.»

På grund av denna sin uppfattning föreslog utskottsmajoriteten, att under rubriken 107 a i tulltaxan följande tillägg skulle göras:

»Anm. För päron och äpplen hänförliga till rubriken 107 a tillkommer under tiden 1 september—31 december en tilläggstull av 20 öre per kilogram.»

På grund av vad som här yttrats, taga vi oss friheten föreslå,

att riksdagen ville besluta, att tullen å päron och äpplen må höjas med 20 öre under årets sista fyra månader varje år.

Stockholm den 19 januari 1928.

Carl Boberg.

M. Svensson.